



Havarkórið undir leiðslu av Ólavi Hátún.



Tórshavnar Kamartrío.

er so fornt og alt, eg veit ikki, eg tími ikki, segði hon og sendi mær eitt skjótt eygnakast og hvarv inn á kondittaríð. Hurdarnar sveigjaðu nakrar ferðir aftur og fram eftir hana. Eg hugsaði, jú rætt hevur hon, hugsaði eg við mær, tað er einki at taka seg aftur í, at málið mangan hevur eitt fornligt snið í yrkingunum hjá Regini Dahl, fult um tað er av orðum úr kvæðum og sagnum og yður í tiltøkum, sum aldri koma fyrri í tal- adum máli og enn tá eru óvanlig í ritmálinum við. Tey orðbragð sum geva málfarið hansara sín serliga tóna, sín serliga dóm, hava nakað av tí sama uppi við sær, av teimum listbragð- um, sum eyðkenna máln- ingin hjá Poussin. Í verk- inum hjá tí franska lista- manninum eru bæði tøkkin, myndevnið, tann javntøka myndskipanin, hvørt strok, hvørt litbrigdi, hvør skuggi, munur og skifting aftur- beind inn í myndflatan, ið gevur seg til sjóndar, tá ið tú gongur fram ímóti máln- inginum. Alt hetta sum so sjónliga er gamalt, fyrnt, líkasum ógildar og tekur burtur tað, sum tú vitligvis sansar, átti at órógva, átti at nortið. Tú fært kensluna av at hyggja at onkrum, ið er so langt burturi, at tað fánar og blánar, og er forvitnisligt mest tí, at listfróðingar nevna tað í bókunum, sum

tú sjálvandi - til varavissu - las áðrenn tú komst. Men - men í tí tú skalt venda sær frá aftur, í tí tú skalt fara, rakar tú knappliga við, at tað er okkurt, okkurt við ljósinum, við hvussu mann- skapningarnir á myndflat- anum fáa seg lýstar av tí. Tú sansar at birtan kemur ikki øll haðani, tú ætlaði, innan úr tí rúmi, sum málningurin er eitt kut úr. Tí, tí har er eitt skin, ein ljóski, ið illani kann koma aðra staðni enn haðani sum tú ert staddur sjálvur. Úr tínum rúmi. Og vit eitt vekk skiftir myndin lag. Klárnar. Alt hetta gamalsliga fer frá og tú sært. Tú skilur, at tann grái gestur, ið setti inn- skriftina á grøvina, er hann ið vit øll óttast. Veit hann nærstaddan. Nærkunnugan, sum hann lítur at sær væntin og tigandi. Enn og altíð. So fyrri tað kundi málningurin verið málaður í gjár ella fyrradagin. Kanska á Velba- staðhálsi. Og soleiðis er tað eisini við málinum í yrking- unum hjá Regini Dahl, haldi eg. Tað er ein serligur ljómur í hesi ísenn eirindaleysu og viðkvæmu sjálvs- og mentanarskoðan, í tí neyva og av og á næstan erkvísna ansinum fyrri tí varandi og verðuga, eitt ljóð og eitt stev í teirri stöðugu afturvend- anini, sum ger at findarorð úr málsins djúpastu og fjaldastu lindum, máliskur og orðasamansetingar sum

teg ongantið vardi upp á, alt í einum meðan tú lesur taka seg so kunnuliga út. Verða eyðskild. Sjálvsøgd sum ahornstrøini uttan fyrri gamla bókhandil, sum star- arnir hvistandi uppiyvir, sum ælstavirnir niður á kirkjutakið handan. Og tú kundi næstan svorið uppá, tú hoyrði ein mann siga so- leiðis niðri í Bringsnagotu í áðni. Við hvøkki í bringuni sansar tú, at hetta er ikki tekstur, sum er útskorin av nútíð og nýttíðarligum við- fangi, royndum og viður- mæði. Tvørturímóti hann beinir lesara sín gjøgnum arvementir okkara, gjøgnum samevropska ritlistarhevd niðan á eitt av teimum orðum stöðum í føroyskum bók- mentum yvirhøvur, haðani útsýnt er yvir føroyska samtíð: opna, fulla av sjálvsnoktan og yvirhuga og vindandi fortíðarleysa í høvðinum. Og soleiðis hiss- ini, uttan at vita av tí, sigur tú við teg sjálvan, ja, hatta er ein meinheftigur fani, hasin Dahlurin. Men hvat - Soleiðis eru vit. Vit føroy- ingar. Vit siga soleiðis um tæy, sum gera okkum mun.

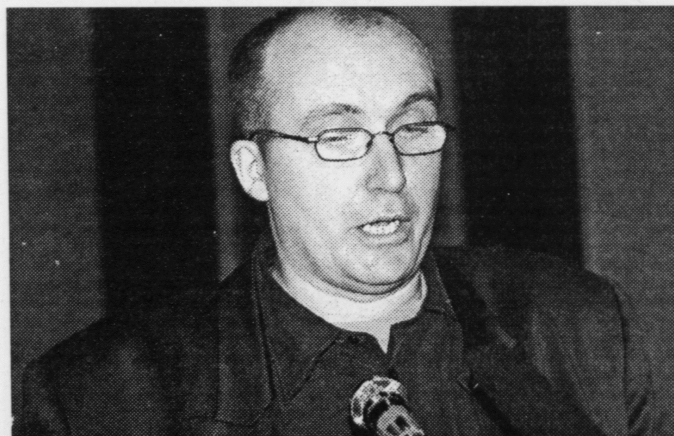
Myndir: Jens Kr. Vang.



Skyldfólk hjá Regini Dahl.



Gunnar Hoydal, rithøvundur og formaður í Rithøvundafelagnum.



Carl Jóhan Jensen helt røðu Regini til heiðurs



Malan Marnersdóttir grundgav fyrri Mentanarvirdisløn landsins, sum varð latin Regin Dahl.